

rozhodno, zda, jak tvrdí žalobkyně, zboží bylo kupiteli převzato již v Brně bez námitek, či zda, jak uvádí žalovaná, ku převzetí zboží v Brně nedošlo, a vady seznány byly teprve v Bukurešti. V tom směru oba nižší soudy vzhledem k svému právnímu názoru přesných zjištění neučinily. Na vyřešení této otázky závisí, zda k vadám, žalovanou vytýkaným vůbec možno přihlížeti, čili nic. V prvním případě bylo by věci žalované, aby nejen vady zboží přesně označila a prokázala, nýbrž i že a oč vadami těmi zboží bylo znehodnoceno. O takto zjištěnou částku, jakož i o splátky na fakturovanou cenu již učiněné, zmenšil by se nárok žalobkyně. Ad b). Žalobkyně ve sporu uvedla, že žalovaná zboží A-ovi a B-ovi, když je byli tito dali žalobkyni pro tvrzené vady k dispozici, přenechala k rozprodeji. Ani těchto okolností nižší soudy neobjasnily, zůstalo zejména nevysvětleno, čím žalovaná odůvodňuje své oprávnění k tomuto zákroku. A přece právě tento počín žalované byl by nejenom novým dokladem porušení smluvního závazku žalované, nýbrž vysvětlení jeho mohlo by vésti k úsudku, že žalovaná s vrácením zboží žalobkyni vůbec nepočítala, pokud se týče je zmařila, čímž by závazek její mohl nabýti určitějších forem. Poněvadž tyto okolnosti, jež pro spor mohou býti rozhodnými, nižšími soudy jednak vůbec probrány nebyly, jednak rozbor jich zůstal neúplným, jest řízení kusé a bylo proto dle Šu 496 čís. 2 a 3 a Šu 513 c. ř. s. rozsudky obou nižších stolic zrušiti a věc vrátiti soudu své stolice, aby, doplně řízení v uvedených směrech, znovu rozhodl. Podotknouti jest ještě, že otázka konečné úpravy právního poměru mezi žalobkyní a kupiteli A-em a B-em, jenž vzešel z kupní smlouvy mezi nimi ujednané, musí býti zůstavena oběma těmito smluvníkům. Na poměr mezi žalobkyní a žalovanou může míti úprava ona jen potud vliv, že by bylo svého času povinností žalobkyně, aby případnou úplatu, které se jí, ať již dobrovolně nebo sporem dostane, vydala žalované, poněvadž by jinak bezdůvodně byla obohacena (§ 1435 obč. zák.), po případě, aby nároky své oproti kupitelům, k čemuž ostatně již v žalobě projevila ochotu, žalované postoupila.

Čís. 3718.

Zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920 o služebních poměrech trvale ustanovených obecních zřízenců.

Neprohlásil-li se obecní zřízenec ve lhůtě Šu 25 (2) zákona, že má jeho služební poměr býti nadále posuzován dle tohoto zákona, nemůže zmeškání napravití rozepří o uznání, že jest trvalým obecním zřízencem, a že má nárok na placení služebních požitků dle zákona.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1924, Rv I 222/24.)

Žalobu ponocného na obec, by bylo uznáno právem, že žalobce jest trvalým zřízencem obce, a by obec byla uznána povinnou platiti žalobci služební požitky dle zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920 oba nižší soudy zamítly v podstatě proto, že žalobce se neprohlásil ve lhůtě Šu 25 (2) zákona, by jeho služební poměr

byl nadále posuzován dle zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud nevystihl správně jeho projevy, zejména nespatořoval v nich prohlášení podle §u 25 (2) zákona, ač prý z projevů těch vyplývalo, že dovolatel není spokojen s dosavadním poměrem služebním a ač zejména ze svědecké výpovědi Jana H-a a dovolatelovy žádosti ze dne 6. března 1920 bylo prý zřejmo, že se dovolatel dožaduje úpravy platu. Dlužno arci dovolateli přisvědčiti, že projevy stran jest vykládati podle poznatelného z nich úmyslu, při čemž dlužno zajisté dbáti i zvyklostí, v poctivých stycích platných, ač nelze uznati, že odvolací soud po této stránce projevy dovolatelovy vyložil nesprávně. Z dopisu ze dne 5. března 1920 vyplývá jenom, že se dovolatel touto žádostí domáhal zvýšení služného a že prohlašoval naději, že městská rada v Č. uzná jeho důvody a přičiní se, by se mu dostalo úpravy jeho platu tak, aby nemusil o žádné další příspěvky obtěžovati; naproti tomu svědek Jan H. potvrdil, že dovolatel výslovně nežádal za upravení svého služebního poměru do předepsané lhůty, t. j. do 12. dubna 1920, ve smyslu zákona, nýbrž se dožadoval pouze (2krát až 3krát) zvýšení denního platu. Ocítá se tedy dovolatel v rozporu se zjištěními odvolacího soudu, a těmito vývody ovšem uplatněného důvodu neprovádí po zákonu, neboť je odvolací soud při přezkumu uplatněného důvodu dovolacího vázán skutkovými zjištěními, od nichž se nesmí uchýliti. Když se dovolatel nezachoval podle předpisu §u 25 (2) zákona, když se včasné neprohlásil, má-li jeho dosavadní poměr služební posuzován býti pro budoucnost podle nového zákona, dlužno přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že dovolatel nemůže obcházetí předpisu §u 25 (2) zákona tím, že si chce nyní touto rozepří a rozsudkem, v ní vydaným, opatřiti konstitutivní titul pro žalobní nárok, nýbrž že by mu mohl soudní rozsudek zjednatí potřebný titul pouze tehdy, kdyby byl dle předpisu učinil žádané prohlášení do 12. dubna 1920.

Čís. 3719.

Zaměstnanec v soukromém podniku nemůže se domáhati dalšího zvýšení pense z důvodu změněných hospodářských poměrů, třebas ji byl zaměstnavatel již dobrovolně zvýšil, přiznav zaměstnanci více, než mu náleželo dle pensijního řádu.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1924, Rv I 224/24.)

Žalobce byl správcem pivovaru žalovaného společenstva a při jeho odchodu do výslužby roku 1910 vyměřila mu valná hromada společenstva bez ohledu na pensijní statut výslužné ročních 1600 Kč, jež bylo roku 1920 zvýšeno drahotními přídavky o 100%. Žalobě, zadané v roce